

Arrest

nr. 110 888 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. LEJEUNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 31 juli 2012 wordt de aanvraag in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.02.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Y.L. geboren te Öriisa (India) op 20.05.1973 Nationaliteit: Staatloos eveneens gekend als:

T.P., (R.R.:...) geboren te Dram op 20.05.1979

T.L.,

Nationaliteit: China (Tibet)

adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.07.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden ;

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 19.07.2012 in gesloten omslag

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : integratie, lessen Nederlands,...) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Gezien de asielpprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister, en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

“Schending van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de manifeste beoordelingsfout

Eerste onderdeel

De motivatie van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag van de arts-adviseur dd 19.07.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

'bijgevolg is niet bewegen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)'

De gesloten omslag met het advies van de arts-adviseur werd echter nooit aan verzoekster overhandigd.

Op aanraden van haar raadsman is verzoekster meermaals om dit verslag gaan vragen bij het gemeentebestuur van de stad Brussel, tevergeefs.

De raadsman van verzoekster heeft op 2 april, 9 april en 15 april 2013 een mail gestuurd naar de dienst "openbaarheid van bestuur" van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij ook zij aandrang om een kopij van dit verslag te verkrijgen.

Op 18 april antwoordde de dienst "openbaarheid van bestuur" dat dit probleem geregeld diende te worden met het gemeentebestuur van de stad Brussel (stuk 2).

Op 15 april, 18 april, 22 april, 23 april en 24 april heeft verzoeksters raadsman per mail en fax geprobeerd om het verslag te verkrijgen van de stad Brussel, zonder de minste reactie (stuk 3).

Verzoekster verkeert derhalve in de absolute onwetendheid van de concrete motieven die tot de ongegrondheid van haar aanvraag geleid hebben.

De bestreden beslissing is uitsluitend gemotiveerd door naar het verslag van de arts-adviseur te verwijzen.

Volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State, is zulke motivatie slechts aannemelijk onder bepaalde voorwaarden.

Zo moet, o.a., de inhoud van het stuk waarnaar de beslissing refereert gekend zijn door de betrokkene, wat het geval is wanneer dat stuk een bijlage vormt van de bestreden beslissing of wanneer de inhoud ervan in de beslissing wordt hernomen.

In casu, heeft verzoekster niet het minste idee van de inhoud van het verslag van de arts-adviseur.

De formele motiveringsplicht en de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zijn geschonden (in die zin CE, 24.04.1997, n°66.074; CE, 17.12.1997, n° 70.391; CE 28.01.1998, n° 71.260; CE 22.07.1998, n° 75.389).

Tweede onderdeel

Verzoekster heeft diverse documenten m.b.t. haar medische opvolging neergelegd alsook talrijke medische verslagen waaronder:

twee medische getuigschriften dd 09.09.2010; bloedanalyses dd 24.09.2009;

- 22.01.2010, 08.03.2010, 09.06.2010, 09.09.2010, 11.03.2011; medisch getuigschrift dd 12.07.2011; medisch verslag 11.08.2011; medisch verslag 31.08.2011; medisch verslag 02.11.2011; medisch verslag 04.01.2012; medisch getuigschrift 24.02.2012; gedetailleerd medisch verslag dd 24.02.2012; medisch getuigschrift 29.05.2012;

Uit deze documenten blijkt zeer duidelijk dat verzoekster aan een zware vorm van diabetes type 2 lijdt, gekoppeld met een te hoge bloeddruk.

Ook werd de aandacht getrokken op het feit dat haar gezondheidssituatie enorm verslechterd is in de loop van het jaar 2011.

Zij heeft immers een weerstand ontwikkeld aan insuline en werd reeds meermaals gehospitaliseerd omwille van complicaties gelinkt aan haar diabetes.

Hierdoor moest haar medische behandeling gewijzigd worden en wordt ze nu behandeld met Victoza, een behandeling die slechts zeer recentelijk in Europa beschikbaar is.

Zij wordt nauw opgevolgd door dokter THIRION, endocrinologe aan het Brugman ziekenhuis, en dokter COLINET die beiden wijzen op de ernst van de pathologie van hun patiente en de absolute noodzakelijkheid de behandeling op zeer stricte manier te volgen.

De dokters wijzen er meermaals op dat zij, zonder strikte ononderbroken behandeling, in acuut levensgevaar zou zijn (zie o.a. medisch getuigschrift dd 24.02.2012") en dat complicaties op lange termijn moeilijk te vermijden zijn.

Verzoekster kent de motivatie van de bestreden beslissing niet maar in het licht van wat voorafgaat kan in geen enkel geval betwist worden dat de aandoening waaraan zij lijdt geen risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Ook heeft verzoekster zeer uitvoerig, en met tal van objectieve documenten, aangetoond dat er geen adequate behandeling bestaat in het land waar zij gewoonlijk verbleef vooraleer zij naar België kwam (India).

Zo heeft haar raadsman in een schrijven dd 15.02.2012 uitgelegd dat "Noch in China noch in India is de nodige behandeling financieel toegankelijk zijn voor Mevrouw Y. Zoals reeds uitgelegd werd is zij als Tibetaanse het slachtoffer van discriminatie, zowel in China als in India.

In India werd zij nooit als vluchteling erkend zelfs al werd haar aanwezigheid er getolereerd.

India is bovendien het land dat het grootste aantal diabetes-zieken telt wat een enorme druk op het gezondheidssysteem met zich meebrengt.

Uit de stukken 5 en 6 blijkt dat de kosten van de behandeling enorm zijn en door de patiënt zelf betaald moeten worden.

Vele mensen verkeren in de onmogelijkheid om hier voor in te staan, waardoor ze hun behandeling niet op punctuele manier innemen, met alle dramatische gevolgen die hieraan gekoppeld zijn.

Zoals uit het 2de medisch verslag blijkt is het voor Mevrouw Y. trouwens onmogelijk te werken en een normaal leven te leiden omwille van de ernst van haar ziekte en de complicaties die zij nu reeds ervaart.

Op 29.05.2012 vervulde ze opnieuw haar dossier met, o.a., de volgende elementen:

<cln bijlage vindt u een nieuw attest van dokter COLUNET dat stelt dat Mevrouw Y. als behandeling 2 stylo 's Victozaper maand neemt (stuk 1)

De firma Novo Nordisk, die de Victoza-behandeling van mijn cliënte tot stand heeft gebracht, bevestigt dat de behandeling in Indië 8.630 INR kost, d.i. 124,55€, en dat noch de regering noch organisaties hierin financieel tussenkomen (stuk 2).

Het volledige bedrag is dus ten laste van de patiënt.

Uit bijgevoegde informatie blijkt dat het gemiddeld maandelijks loon in Indië 4 8€ bedraagt (stuk 3 en 4)

De Victoza-behandeling is dus allesbehalve toegankelijk in Indië.

Bovendien heeft Mevrouw Y. L. geen inkomsten en is ze, omwille van de complicaties die haar ziekte reeds met zich mee gebracht heeft, niet in staat om te werken (nie medisch verslag van dokter COLUNET24.02.2012)"

De medische zorgen die verzoekster nodig heeft zijn in casu levensnoodzakelijk vermits bij gebrek ervan, verzoekster een hoog en reëel risico op overlijden loopt

In geval van terugkeer naar India zal verzoeksters aandoening, omwille van de afwezigheid van een adequate behandeling, wel degelijk levensbedreigend zijn.

Er dient te worden onderlijnd dat de medische verslagen in casu door gespecialiseerde geneesheren werden opgesteld, die verzoekster al lang opvolgen en die haar medische toestand zeer goed kennen.

Er wordt echter blijkbaar geen rekening gehouden met het advies van deze gespecialiseerde geneesheren noch werd verzoekster onderzocht door de arts-adviseur.

Tegenpartij begaat een manifeste beoordelingsfout door te stellen dat de aangehaalde medische problemen niet weerhouden kunnen worden om een regularisatie te verkrijgen op grond van artikel 9 ter van de Verblijfswet.

Hierbij schendt de bestreden beslissing ook het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel is gegrond."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoekende partij stelt dat zij nooit kennis heeft genomen van de gesloten omslag met het advies van de arts-adviseur en dat de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op en verwijst naar dit advies. Zij stelt dat volgens rechtspraak van de Raad van State de inhoud van een stuk waarnaar de beslissing verwijst gekend moet zijn, wanneer dat stuk een bijlage vormt van de bestreden beslissing.

Uit de stukken die verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd stelt de Raad vooreerst evenwel vast dat verzoekende partij de bestreden beslissing heeft ondertekend voor ontvangst. In de

slotformule inzake de kennisname wordt expliciet vermeld dat een bijgevoegde omslag wordt afgegeven: *“Kennisname op: 28-03-2013 Verklaart bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen. Handtekening: T.P. {...} (handtekening van verzoekende partij)”*. De ondertekening hiervan betekent dan ook dat er vanuit kan worden gegaan dat verzoekende partij – tot bewijs van het tegendeel – zowel heeft kennisgenomen van de bestreden beslissing als de bijgevoegde omslag met het advies van de arts-adviseur. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in casu niet het bewijs levert dat zij geen kennis zou hebben genomen van de bijgesloten omslag. Dat zij achteraf gebruik heeft gemaakt van haar recht op openbaarheid van bestuur is immers geen sluitend bewijs van haar stelling dat zij de gesloten omslag niet zou hebben ontvangen. Bovendien heeft de verzoekende partij – blijkens haar schrijven aan de diverse instanties – zich slechts beperkt tot een vraag tot overmaken van het advies van de arts-adviseur, doch heeft zij op generlei moment gebruik gemaakt van de mogelijkheid om inzage te vragen in het administratief dossier. Niets weerhield verzoekende partij er immers van op de Dienst Vreemdelingenzaken het administratief dossier te gaan inkijken en op die manier kennis te krijgen van het desbetreffend stuk. Derhalve kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij kennis had of had kunnen hebben van het desbetreffend stuk. Zij toont dan ook niet aan dat de formele motiveringsplicht is geschonden.

2.1.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een arts-adviseur of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde arts-adviseur of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals

voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.1.5. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 19 juli 2012 en stelt zij vast dat het aangehaalde medische probleem van verzoekende partij, “niet weerhouden [kan] worden”. Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : integratie, lessen Nederlands,...) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister, en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2.1.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 19 juli 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekende partij, dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in

het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.02.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar een bloedanalyse d.d. 31.03.2008.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 10.04.2008 van de hand van Dr. Deweer S. waaruit blijkt dat betrokkene vermoedelijk lijdt aan diabetes type 2.
- Verwijzend naar het medisch verslag d.d. 16.04.2008 van de hand van Dr. De Backer E. waaruit blijkt dat betrokkene geen tekenen van diabetische retinopathie vertoont.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 17.04.2008 van de hand van Dr. Hans De Man waaruit blijkt dat betrokkene destijds voor een periode van 6 maanden best niet kon reizen.
- Verwijzend naar een urine-onderzoek d.d. 14.04.2008 dat normaal is.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 22.04.2008 van de hand van Dr. P. Pauwels, zijnde het protocol van een EMG onderste ledematen dat normaal is.
- Verwijzend naar een bloedanalyse d.d. 31.03.2008.

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 03.07.2008 van de hand van Dr. Deweer S. waaruit blijkt dat er insuline wordt toegevoegd aan de behandeling.
- Verwijzend naar een bloedanalyse d.d. 09.01.2009 en 01.04.2009.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 12.05.2009 van de hand van Dr. De Wolf, dermatoloog, en waarin geen bijzonderheden.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 15.05.2009 van de hand van Dr. Callier, waaruit blijkt dat betrokkene een allergische rhinitis heeft.
- Verwijzend naar de bloedanalyses d.d. 27.05.2009, 22.09.2009, 21.01.2010, 09.06.2010 en 08.09.2010.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 16.11.2009 van de hand van Dr. V. Morelle, waaruit blijkt dat betrokkene door haar wordt behandeld voor een chronische aandoening.
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 09.09.2010 van de hand van Dr. P. d'Otreppe waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een diabetes type 2 (ontregeld) en aan arteriële hypertensie.
- Verwijzend naar de bloedanalyses d.d. 08.09.2010 en 09.03.2011,
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 06.06.2011 van de hand van Dr. Gaham aangaande een oppuntstelling van de insulinetherapie.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 12.07.2011 van de hand van Dr. Gallez L. waaruit nogmaals blijkt dat betrokkene lijdt aan diabetes, hypertensie en allergische rhinitis.
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 31.08.2011 en 02.11.2011 van de hand van Dr. R. Karmali, endocrinoloog, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan diabetes type 2, metabool syndroom, obesitas, acanthosis nigricans, hyperlipidemie II b, hypertensie, hypovitaminose D, microcalcificaties op RX thorax, gestoorde leverfunctie. De insuline in de behandeling van de diabetes wordt vervangen door Victoza, een GLP-1 analoog (BCFI: De plaats van deze middelen is nog niet duidelijk. Hun invloed op de langetermijncomplicaties van diabetes is niet bekend)
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 24.02.2012 en 29.05.2012 van de hand van Dr. C. Colinet, huisarts waarin een herhaling van voorgaande diagnoses en met de nadruk op het feit dat het medicament Victoza niet verkrijgbaar zou zijn in Tibet of India.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat de aandoeningen van betrokkene voornamelijk hun oorzaak hebben in de "cultuurshock", bestaande uit het aanbod van westerse geraffineerde voeding. De voor een diabetes type 2 noodzakelijke dieetmaatregelen vonden geen ingang, deels door de taalbarrière, deels door het gebrek aan ziekte-inzicht. Tijdens de ziekenhuisopname van 23.06 tot en met 27.06.2008, met de bedoeling de diabetes op punt te stellen, liet betrokkene voedsel meebrengen van buiten het ziekenhuis. De pogingen om dit probleem dan maar medicamenteus aan te pakken hebben betrokkene bestendig in haar morbied eetgedrag. Hoe dan ook kunnen de aandoeningen zoals de diabetes type 2, de (beperkte) hyperlipidemie en de hypertensie niet beschouwd worden als direct levensbedreigend. Overigens is het heel waarschijnlijk dat de morbiditeit van betrokkene zal dalen en haar levensverwachting zal stijgen wanneer ze terugvalt op een cultuureigen voeding en leefgewoonte. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.1.7. Uit de bovenstaande beoordeling van de arts-adviseur blijkt dat de aandoeningen waaraan verzoekende partij lijdt, voornamelijk veroorzaakt worden door het eten van niet-cultuureigen Westerse voeding. De medicamenteuze behandeling bestendigt verzoekende partij in haar morbied eetgedrag. De arts-adviseur stelt dat de diabetes type 2, de hyperlipidemie en de hypertensie hoe dan ook niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigend en dat de morbiditeit van betrokkene zal dalen en haar levensverwachting zal stijgen wanneer ze terugvalt op een cultuureigen voeding en leefgewoonte.

Verzoekende partij verwijst naar de medische attesten die zij heeft neergelegd en meent dat de aandoening waaraan zij lijdt wel degelijk een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit wanneer zij niet behandeld wordt, doch met dergelijk betoog – waarmee zij aangeeft het niet eens te zijn met de beoordeling van de arts-adviseur – maakt zij evenwel niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van deze vaststellingen op een kennelijk onredelijke wijze haar aanvraag om machtiging tot verblijf op

grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond heeft verklaard. Uit de stukken van het administratief dossier en het advies van de arts-adviseur blijkt dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle medische elementen naar voren gebracht door de verzoekende partij en op omstandige wijze geoordeeld heeft dat deze elementen geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verantwoorden omdat de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt te wijten is aan de 'cultuurshock' bestaande uit het aanbod van westerse geraffineerde voeding en dat haar levensverwachting zal stijgen wanneer ze terugvalt op cultuureigen voeding en leefgewoonte. Verzoekende partij blijft zich vastpinnen op de medische gegevens die zij heeft voorgelegd, doch met dergelijk betoog slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de omstandige en gefundeerde evaluatie van haar medische situatie waaruit blijkt dat haar toestand geen verblijfsmachtiging verantwoordt.

Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het feit dat zij niet onderzocht werd door de arts-adviseur, kan zij niet gevolgd worden. Uit de tekst van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift, ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, om te bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer daaromtrent "een advies". Hij kan zo nodig "de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen" doch is hiertoe niet verplicht. (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)).

2.1.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige tot de bestreden beslissing is gekomen.

Gezien het voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen in casu niet het geval is.

2.1.9. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een inbreuk kan uitmaken op artikel 3 EVRM. Bovendien blijkt dat de medische situatie van verzoekende partij aan een grondig onderzoek werd onderworpen door de arts-adviseur en dat deze situatie een terugkeer naar haar land van herkomst niet in de weg staat.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4 tot 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en van de rechten van verdediging en het beginsel van gelijkheid van wapens.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

"Tweede middel

Schending van de artikelen 4 tot 6 van de wet dd 11.04.1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van de rechten van de verdediging, van het beginsel van gelijkheid van wapens

Het artikel 4 van de wet dd 11.04.1994 betreffende de openbaarheid van bestuur bepaalt dat

"Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken.

De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet"

Artikel 5 dat.:

“Inlage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument geschiedt op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aangelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, ook wanneer deze het document in een archief heeft neergelegd.

Wanneer de vraag om inlage, uitleg of mededeling in afschrift is gericht tot een federale administratieve overheid die het bestuursdocument niet onder zich heeft, stelt deze de verzoeker daarvan onverwijld in kennis en deelt hem de benaming en het adres mede van de administratieve overheid die naar haar informatie het document onder zich heeft.

De federale administratieve overheid houdt een register bij van de schriftelijke aanvragen, volgens datum van ontvangst”

Artikel 6 dat:

“(…) f 5. De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of %e afwijst, ge ft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijking Ingeval van uitstel kan de termijn nooit met meer dan vijftien dagen worden verlengd.

Bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de aanvraag geacht te zijn afgeweten”

Aan verzoeksters herhaalde aanvraag om een kopij van het verslag van de arts-adviseur te verkrijgen werd nooit enig gevolg gegeven, noch door de Belgische Staat, noch door het gemeentebestuur van de stad Brussel.

Vermits de procedure voor uw Raad hoofdzakelijk een schriftelijke procedure is, is het des te noodzakelijker dat verzoekster tijdig toegang krijgt tot alle elementen van haar dossier om een omstandig verzoekschrift te kunnen indienen.

Verzoekster zou immers op de zitting van uw Raad geen nieuwe elementen kunnen aanvoeren, waarvan zij laattijdig kennis genomen zou hebben.

In een arrest n°64.664 van 12.07.2011 heeft uw Raad bevestigd dat:

« In zoverre de verwerende partij meent dat de verdoekende partij te allen tijde het administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan raadplegen, wordt erop geweien dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoofdzakelijk schriftelijk verloopt. Partijen en hun raadsliden mogen hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen, doch kunnen géén andere middelen aanvoeren dan die welke ze in hun procedurestuk (verzoekschrift of nota) hebben uiteengezet (art. 39/60 Vreemdelingenwet en Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting Pari. St. Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001, 19, 91 en 118). Bij het uitoefenen van zijn annulatiebevoegdheid zal de Raad op grond van de overgelegde stukken en procedurestukken dienen te beslissen. In de parlementaire voorbereidingen wordt uitdrukkelijk bepaald dat één van de redenen hiervoor is, de Raad toe te laten een effectieve controle uit te oefenen op de wijze waarop de administratie het dossier behandelt (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting Pari. St. Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001). Bijgevolg kan dit niet rechtgezet worden op een terechtzitting daar de verzoekende partij geen bijkomende en/ of nieuwe middelen op een terechtzitting kan inroepen. De Raad wijst erop dat ter terechtzitting de party en slechts kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd, daar de terechtzitting het enige ogenblik is waar de verzoekende party kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH29 april2010, nr. 45/2010, r.o B.6).

[..]

Zoals de verzoekende partij stelt is het verzoekschrift het enige en belangrijkste procedurestuk dat zij kan aanwenden om haar argumenten schriftelijk uiteen te zetten. De wetgever heeft niet in het indienen van een repliekmemorie voorzien. Van een verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij eerst een “pro-forma” verzoekschrift neerlegt om vervolgens het administratief dossier te kunnen gaan inzien om dan een nieuw verzoekschrift op te stellen. De hierboven besproken gedragslijn van de verwerende party z?u nochtans de verzoekende partij hiertoe de verplichten. In casu dient te worden vastgesteld dat voor een effectieve uitoefening van de rechten van verdediging het noodzakelijk was dat de verzoekende partij beschikte over het stuk waarop de bestreden beslissing zich volledig steunt, met name het e-mailverkeer tussen de verwerende party en het CD BV van 24 februari 2011. Minstens had de verzoekende partij dienen te weten dat dergelijk stuk zich in het administratief dossier bevond. De verzoekende partij voert terecht de schending aan de rechten van verdediging aan. »

In casu dient tot dezelfde conclusie te worden gekomen.

De raadsman van verzoekster heeft huidig verzoekschrift moeten indien zonder in het bezit te zijn en kennis te hebben van de inhoud van het essentieel stuk waarop de beslissing zich baseert, d.i. het verslag van de arts-adviseur.

*De rechten van verdediging, het beginsel van gelijkheid van wapens en de in het middel aangevoerde wetsbepalingen zijn op manifeste wijze geschonden.
Het middel is gegrond.”*

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat zij ten onrechte geen kopie heeft gekregen van het advies van de arts-adviseur, dient erop te worden gewezen dat klachten inzake de uitoefening van het recht op inzage niet dienstig voor de Raad kunnen worden gebracht. De wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet immers duidelijk dat klachten moeten worden ingediend bij de Commissie voor toegang tot bestuursdocumenten en dat tegen de beslissing van die commissie beroep openstaat bij de Raad van State.

Artikel 8 wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur luidt als volgt:

“Art. 8.

§ 1. Er wordt een Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten opgericht.

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de samenstelling en de werkwijze van de Commissie.

§ 2. Wanneer de verzoeker moeilijkheden ondervindt om de raadpleging of de verbetering van een bestuursdocument te verkrijgen op grond van deze wet, (met inbegrip van het geval van uitdrukkelijke beslissing tot afwijzing bedoeld in artikel 6, § 5, derde lid,) kan hij een verzoek tot heroverweging richten tot de betrokken federale administratieve overheid. Terzelfdertijd verzoekt hij de Commissie een advies uit te brengen. De Commissie brengt haar advies ter kennis van de verzoeker en van de betrokken federale administratieve overheid binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van het verzoek. Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn wordt aan het advies voorbijgegaan.

De federale administratieve overheid brengt binnen vijftien dagen na ontvangst van het advies of na verloop van de termijn waarbinnen kennis moest worden gegeven van het advies, haar beslissing tot inwilliging of afwijzing van het verzoek tot heroverweging ter kennis van de verzoeker (en van de Commissie). Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de overheid geacht een beslissing tot afwijzing te hebben genomen.

Tegen deze beslissing kan de verzoeker beroep instellen overeenkomstig de wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 12 januari 1973. Het beroep bij de Raad van State is in voorkomend geval vergezeld van het advies van de Commissie.

§ 3. De Commissie kan eveneens worden geraadpleegd door een federale administratieve overheid.

§ 4. De Commissie kan op eigen initiatief advies verstrekken betreffende de algemene toepassing van de wet op de openbaarheid van bestuur. Ze kan aan de wetgevende macht voorstellen doen in verband met de toepassing en de eventuele herziening van deze wet.”

2.2.4. Waar verzoekende partij nog stelt dat de procedure bij de Raad hoofdzakelijk schriftelijk is en het noodzakelijk was voor haar om inzicht te hebben in het advies van de arts-adviseur om een omstandig verzoekschrift te kunnen indienen, zodat – door geen kopie te verkrijgen haar rechten van verdediging zijn geschonden alsook het beginsel van gelijkheid van wapens – wijst de Raad op hetgeen gesteld is onder punt 2.1.3. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan dat zij geen inzage had of kon hebben van het medisch advies van de arts-adviseur.

Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechten van verdediging.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

“Derde middel Schending van artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de rechten van verdediging

Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie stipuleert in artikel 41 dat:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...r

Het artikel 47 luidt als volgt:

‘Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor wie die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen ”

Het artikel 48 bepaalt dat:

“1. Eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

2. Aan eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt de eerbiediging van de rechten van de verdediging gegarandeerd”

Een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is een subsidiaire beschermingsaanvraag.

In een zaak C-277/11 dd 22.11.2012 inzake M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie expliciet gewezen op het recht van de vreemdeling verhoord te worden in het kader van een subsidiaire beschermingsaanvraag:

“82. De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/ Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inlage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84. Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85. Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden

(zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/ Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063*, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/ Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz. 1-5093*, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. J-9147* pUnt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz. 1-5469*, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. (...) 91 Wanneer een lidstaat heeft gekozen voor de invoering van onderscheiden en opeenvolgende procedures voor de

behandeling van het asielverzoek en het verzoek om subsidiaire bescherming, moet het recht van de betrokkene om te worden gehoord, gelet op het wezenlijk karakter ervan, in beide procedures ten volle worden gewaarborgd”

In casu werd verzoekster niet verhoord door tegenpartij voor het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt derhalve de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechten van verdediging.”

2.3.1. De Raad merkt op dat geen enkele bepaling het horen voorschrijft van de aanvrager van een machtiging tot verblijf. Daargelaten de vraag of de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is, houdt dit beginsel inzake een beslissing gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet in dat verzoekende partij uitgenodigd moet worden voor een verhoor. Er is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Dit blijkt ook uit het door verzoekende partij geciteerde arrest M t. Ierland van 22 november 2012 (C-277/11) van het Europees Hof van Justitie waarin wordt gesteld *“dit wil zeggen dat hij in staat moet worden gesteld naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen”* en waarin bijgevolg wordt bevestigd dat betrokkene nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Verzoekende partij had deze mogelijkheid bij het indienen van haar aanvraag en bij het indienen van bijkomende stukken tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Er is de Raad geen enkele bepaling bekend die verweerder verplicht verzoekende partij te horen vooraleer een beslissing wordt genomen.

Een schending van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, evenals artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij maakt voorts geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing haar een doel-treffende voorziening in rechte, zoals bedoeld in artikel 47 van het Handvest, zou ontnemen.

De bestreden beslissing kan bezwaarlijk als een beslissing tot vervolging worden beschouwd, zodat het betoog aangaande artikel 48 van het Handvest in casu niet dienstig is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER